

Да, всичко въ тоя свѣтъ лѣднѣй, вѣхтѣй:
 Картини, шарове, напѣви, мисли.
 Поетѣтъ нищо ново вech не пѣй
 И Господъ нищо ново не измисли!

— О не! Не е исчерпано до край
 Ни тайнитѣ на тазъ природа свѣта,
 Ни тозъ животъ — ужасенъ пѣкълъ — рай,
 Ни глѣбинитѣ всички на душата:

Цѣлъ свѣтъ, отъ тазъ вселенна по широкоъ,
 Се крие йоще тайнственъ въвъ гърди ни:
 Ний ровимъ го — той става по-дълбокъ,
 Ний свѣтнемъ му — тъменъ ни се чини.

И дор' умѣтъ не може да открий
 На битието тайнитѣ закони,
 И погледѣтъ се мжчи да пробий
 Завѣсата на други небосклони;

Дор' естеството има свой языкъ
 И на душата да говори може,
 И всяка пѣсень, звукъ, и стонъ, и вичъ,
 Вълнува насъ, и мжчи, и тревожи;

Дор' има тукъ *любовъ* и *красота*,
 И сълзи нивга, що се не изливатъ,
 И мжки безъ название на свѣта,
 И гърди тайно, що горѣтъ, истиватъ;

Дор' наш'та мисль тича надалечъ
 И вѣма брѣгъ на нашето мечтане,
 Поети може и да вѣма вech —
 Поезията вѣчно ще остане.
